

A dicstelen alku és következményei (Negyvenéves a monori találkozó)

Stefka István

VEZÉRCIKK

2025. június 22. 17:35

A monorierdei kempingben 1985. június 14–16. között találkoztak az urbánusok és a népiek, melyen az egymástól elszigetelt demokratikus ellenzék képviselőin kívül, reformközgazdászok, történészek, népi írók, a Kádár-rendszerrel szemben álló művészek is részt vettek; összesen negyvenöten. A tanácskozás fő témái: 1956 politikai öröksége, a határon túli magyarság helyzete, az emberi és állampolgári jogok és a gazdasági reformok esélyei.

A referátumokat a Donáth Ferenc által szorgalmazott „ellenzéki népfront” jegyében Csurka István „Új magyar önépítés”-ről, Csoóri Sándor kisebbségi kérdésekről, Bauer Tamás gazdaságpolitikai kérdésekről és Kis János „Korlátainkról és lehetőségeinkről” tartotta. Bár semmiben nem értettek egyet, csak egyetlen dologban tudtak egyetértésre jutni, ez pedig a kommunista diktatúra elvetése volt, az, hogy Kádárnak mennie kell.

Persze az akkor formálódó Szabad Kezdeményezések Hálózata, a későbbi Szabad Demokraták Szövetsége tagjai Kis János, Bauer Tamás, Haraszti Miklós, Szabó Miklós, Tamás Gáspár Miklós, Kenedi János, Demszky Gábor, Vásárhelyi Miklós balliberális módon megközelítve bontották volna le a kádári diktatúrát, szélsőbalról támadtak volna, azaz elmentek volna a Mao-féle diktatórikus módszerek felé vagy a neoliberais (Soros György) Nyugat példáját követték volna, a Nyitott társadalom elképzeléssel. A népiek, a nemzetiek, így Csoóri Sándor, Csurka István, Fekete Gyula, Für Lajos, Csengey Dénes, Sára Sándor, Sinkovits Imre egy szélesebb társadalmi összefogással, közmegegyezés útján gondolták megvalósítani a változást.

A vitaindító előadást Csurka István tartotta Új magyar önépítés címmel. Mindjárt az elején leszögezte 1985 nyarán, hogy a magyar társadalom a rossz, egyoldalú, megalkuvó, de ugyanakkor sok vonatkozásban eredményes és hasznos kényszeregyezés társadalma. A dicstelen alku eredménye az a bizonyos „legvidámabb barakk” titulus lett, ami a hatvanas-hetvenes években valamennyire elviselhetővé tette az életet. De az ára az volt, hogy el kellett felejteni az 1956-os forradalmat-és szabadságharcot, a hősi halottakat és a kivégzett temetetlen hullák tömegét. Tehát az alku legfőbb kikötése ez volt: felejts, hallgass!...

„Aki nincs ellenünk, az velünk van.”

A magyar társadalom nem először élt át ilyen alkukat. De semmiképpen nem lehet összekötni a Deák Ferenc-féle kiegyezéssel, mert a paktumnak nem volt része, hogy dicsérni kellett volna az 1848-49-es forradalom-és szabadságharc leverőit, gyilkosait. Azon túl, hogy a kiegyezéssel az Osztrák-Magyar Monarchiában a magyarok régen nem látott függetlenséghez, önrendelkezéshez jutottak.

De térjünk vissza a Monorerdő kempingben megrendezett titkos találkozóra. Az író, Csurka István, a későbbi Magyar Demokrata Fórum egyik alapítója mondott az önépítésről még néhány fontos dolgot. Kiemelte, hogy az önépítés programjának alapvetően és hangsúlyosan magyar programnak kell lennie. Ezt a magyar nemzeti jelleget nemcsak a veszélyeztettség indokolja, hanem a siker igénye. Nem lehet sikeres itt a Duna-tájon semmilyen mozgalom, amelyik nem nemzeti. Ez volt az író-politikus legfontosabb mondata, amit Karácsony Sándor szavaival erősít meg:

„a nemzet közös vállalkozás!”

Csurka István

Ez az, amit a liberális, urbános oldal ott a monori erdőben nem értett meg, és még évtizedekig a balliberális politikusok sem, hogy a nemzet ellenében semmit nem érdemes csinálni. A magyar nem szereti, ha lenézik, kigúnyolják, nevetségessé teszik vagy semmibe veszik. Az 1990-es évektől, a rendszerváltás balliberális hatalmának, új urainak későbbi részesei azért buktak meg rendre a választásokon, mert magyarelleneseik voltak, nem becsülték a történelmi Magyarországtól erőszakkal elszakított magyarságot, egyáltalán nem becsülték az ezeréves történelmi hagyományokra épülő nemzetet.

A monori találkozó balos résztvevőinek szellemisége a múlt századfordulós szabadkőműves Jászi Oszkár, a galileista, a Lukács György-féle marxista filozófiákra épült, nem tudtak elszakadni 1919-től, sőt a kommunista Rákosi-kádári korszak bizonyos magatartás s ideológiai formáitól sem. **Ennek bizonyítéka Kis János, az SZDSZ első elnökének későbbi írása, a Túl a nemzetállamon.** Ebben egyértelműen felsorolja a nemzetállam bűneit, például a nacionalizmust, amelyet megszüntethetetlen belső feszültségek mozgatják és kirekesztik a kisebbségeket. Kis János a XX. század végi Magyarországon odáig ragadtatja el magát, hogy ezt írja a kisebbségek önálló törekvéseiről a magyar nemzetállam kapcsán:

„... Ez veszélyérzetet kelt a többségi nemzet tagjaiban, s a veszélyeztetettség érzése kényszer igénybevételére bírhatja őket, vagy annál rosszabbra: az idegenek kiűzésére, végső esetben a kiirtásukra. A nacionalizmust a nemzetiségektől való félelem logikája a preventív erőszak felé űzi”

Tehát Kis János már nácizmust, nyilas világot vizionált. Ez előrevetíti azt a 2015-ben keletkezett cselekvés mechanizmust, jóemberkedést, miszerint Magyarországnak ki kell tárnia a kapuit a több millió migráns előtt. Azaz éljen a multikulturalizmus, vesszen a nemzeti állam. Látjuk mi lett a németekkel, svédekkel, franciákkal...

A többi között már ezek miatt sem igazán közeledtek Monorerdőn az urbánus-népi-nemzeti álláspontok. Egyébként éppen ők írnak erőszakról. A Horn, majd a Gyurcsány-féle MSZP-SZDSZ koalíció 12 éve éppen az erőszakról, a vélemény szabadság elfojtásáról szolt az utcán és a sajtóban is, valamint a nemzeti vagyon áron aluli kiárusításáról. **Eörsi István** világosan kifejti liberális nézeteit a Beszélőben:

„A szélsőséges nacionalizmus, az irredentizmus, a vallási türelmetlenség és a rasszizmus vírusai nyugodtan szunnyadoztak a pártállam jégtömbjében és amikor ez olvadozni kezdett, új életre keltek, virilisen, virulensen, meg se kottyant nekik negyven év, vagy hetven év.”

Eörsiék, éppen ők írnak az erőszakról, a gyűlölet apostolai, akik csak a nemzeten belül mindig az elégedetlenséget szítják a mai napig. Vegyük csak Bauer Tamást, aki gyűlöli a Történelmi Magyarországot és a rendszerváltás parlamenti címervitájában tevékenyen részt vett:

„A következtetés csak egy lehet: Kossuth-címer, és nem szentkoronás címer. Ma ez politikai kérdés.”

No ebből fejlődött ki az SZDSZ részéről a „mici sapka”, majd a svájci sapka”. Aztán innen könnyű volt böngyözni és fütyülős pálinkázni. Nekik az államalapító Szent István koronája csak ennyi volt. Azért Petri György költő sem volt semmi. Az SZDSZ házi folyóiratában, a Beszélőben ezt írja, miután a jobboldali parlamenti többség megszavazta az új címet, Szent István címerét:

„Köztársaságunk koronás címere. Neomagyar. Félreértés ne essék: meghajtom előtte lófómet. Natürlich. És meleg öröm tartozik áltajárni szívemet, sőt szűmet! kiváltképp és mindazonáltal (tá titi tá tá). Én törvény... – mit tisztelő! – törvény mániás vagyok. (Tényleg.) Mondd, Szoki, öreg szaki, nem maradt egy korty véletlenül a bürökpohár alján? Elszopogatnám.”

Petri penetránsan gyűlölte mindazt, ami hagyomány, ami magyar. Kornis Mihály író a fő magyargyűlölő mindenben túltesz. Innen látni, hogy nem volt könnyű a helyzete az első szabadon választott kamikáze kormánynak. Íme Kornis:

„Ami ugyanis ez a kormányzat elérni szeretne, nem csupán anakronisztikus, hanem teljességgel értelmetlen és kivihetetlen, a visszahozhatatlan múlt felé sóvárgó, tehát perverz- vagyis impotens-utópia. Magyarország nem Bocskai-ruhát akar, hanem élni, ennyi az egész. A többi-gondolom én: gondolta ő- elvégzi a hétköznapi, könnyörtelen praxis, az úgynevezett történelem fogaskereke.”

Értjük. Kegyetlen, de pontos üzenet. A nép ennyit érdemel - szerintük.

Tehát az SZDSZ-Jelenség liberális gyűjteményben, - amit az Antológia adott ki - világosan megmutatja ennek a belpesti világnak az igazi arcát és magyarázatot is ad, az egykor kommunista ellenes SZDSZ, MSZP-vel való egyesülésére 1994-ben. Monor után Kis János az SZDSZ első elnöke nyilatkozott a Beszélőnek, s ezt mondta A hatalom láthatatlan korlátai interjújában:

„... nekünk a jövőben a fő politikai ellenfelünk nem a szocialista párt, amelyik ellenzékben van s pláne a Magyar Munkáspárt, hanem a magát kereszténynek és nemzetinek nevezett kormánykoalíció.”

Ugye, akkor 1990-ben a Magyar Demokrata Fórum (MDF), a Kisgazdapárt(FKGP), a keresztények (KDNP) győztek az első szabad választásokon és létrehozták 1948 után az első konzervatív, polgári koalíciót. A sajtó 98 százaléka a posztkommunisták és a liberálisok kezében volt. Így nem volt nehéz ezt a Kis János-féle ideológiát érvényre juttatni az Antall-Boross kormánnyal szemben, aminek hiába voltak fő ideológusai, az MDF meghatározott emberei: Bíró Zoltán, Csoóri Sándor, Csurka István, Für Lajos, Csengey Dénes, Kiss Gy. Csaba, Fekete Gyula, Lezsák Sándor..., ha nem volt számottevő médiájuk. Érdemes tisztázni, hogy mi is volt, amivel szemben állt, áll 2025-ig a Kis János-féle alaptétel: a tradicionalizmus, a múlt felé fordulás, a tekintélyelvűség, a kereszténység, a hazafiság, a patriotizmus, a függetlenség megőrzése.

Csoóri Sándor A pokol könyöklőjén című könyvében írja, hogy volt egy rövid idő a politikai üdvösségnek a monori találkozón, hogy véget ér az ellenzéki közelharc, miután vele együtt a későbbi szabaddemokraták többen aláírták az 1977-es csehszlovák ellenzéki Chartát (Václav Havel), közösen kiálltak Duray Miklósért (Kutyaszorító) és a Bibó temetésén is együtt tisztelegtek a sírjánál. Egyszóval Csoóri arra gondolt Monoron, hogy balliberális barátai elhiszik: a nemzet megújuló eszméje nem a zsidóság s nem is a zsidó származású magyarok ellen szerveződő gondolat, hanem határozott ellenállás az ellehetetlenült szovjet birodalom-és a kádári pártállammal szemben. Sajnos Csoóri Sándor tévedett. Kibékíthetetlen ellentét tovább erősödött a balliberális és a nemzeti oldal között. Az SZDSZ számára a nemzeti gondolkodás túlhaladottá vált.

Így a kommunistaellenesség feloldódott és a kommunistázás helyett a Csurka és Csoóri ellenesség jelképezte mindazt, amit a nemzeti táborral szemben éreztek a szabaddemokraták. Csurka Apák és fiúk című írása után megindult a balliberális sajtóhadjárat a drámaíró ellen. Többen maguk is fontos pozíciót töltöttek be a kommunista Rákosi- és Kádár rendszerben ávéhás apukákkal és anyukákkal együtt. A támadások kereszttüzebe került Csoóri Sándor is, miután 1990 őszén megjelent a Hitelben a Nappali hold című írása. Azaz az SZDSZ politikai ellenfél, ellenségképe megváltozott. Valójában a szabaddemokratákat a volt kommunista nomenklatúrára, mint szoros szövetségesre tekintettek, azaz olyan párttá lépett elő az SZDSZ, amelyik nyíltan nemzetellenes ideológiát képvisel.

Bár azóta az SZDSZ, mint párt eltűnt, de előbújtak új és új formációi: először a Momentum képében, majd Párbeszédként, Jobbikként, Demokratikus Koalícióként vagy mostanság Tisza Pártként. A Tisza harmincöt év után az első olyan magyar párt, amely egyértelműen más mutat külsőleg, mint amilyen belülről. Megtévesztő, átverő párt. Ezért veszélyes. Belülről virtigli kozmopolita, globalista, hazaáruló párt, Brüsszel, az Európai Néppárt közvetlen irányítása alatt áll. Kívülről a Tisza nemzeti színekben pompázik, látszólag nemzeti érdeket képvisel, mégis az európai parlamenti képviselői mindent megtesznek azért, hogy Magyarországot lejárassák és ne kapja meg az uniós pénzeket. Röviden fogalmazva egy hazug párt. Nem különbözik az SZDSZ-től vagy a Momentumtól, vagy akár a Dobrev Klára vezette Demokratikus Koalíciótól.

Az 1985-ös, már többségében liberális, Soros színekben játszó monori találkozó tehát kudarcba fulladt. Ebből a népiek, a nemzetiek végleg kivonultak. Nem véletlenül, hogy két

évre rá, 1987. szeptember 27-én, a lakiteleki sátorban, Lezsák Sándoréknál összegyűltek több mint 180-an azok, akik fontosnak tartották a magyarság sorskérdéseiről tanácskozni, A magyarság esélyei címmel. Bár részt vettek ezen a tanácskozáson a népiek, a nemzetiek mellett urbánusok, liberálisok, volt vagy aktív kommunisták, ennek ellenére 1956 óta a szellemi élet soha nem látott nemzeti összefogása, közmegegyezése alakult itt ki, – még ha időlegesen is – amit a megrendítő nyilatkozat egy része is alátámaszt:

„A magyarság történelmének egyik súlyos válságába sodródott. Népmozgalmi erejében megroppant, önhitében és tartásában megrendült, kohéziójának kapcsolatai tragikusan meglazultak, önismerete megdőbbszerűen hiányos. Összeomlással fenyegető gazdasági válságnak néz elébe. A magyar etnikumot példátlan széttagoaltság sújtja. Nemzetünknek nincs közösen vállalható jövőképe.”

A Magyar Demokrata Fórum is ebben az időben formálódott mozgalommá, majd párttá. Mindenesetre ma már nem annyira sötét a kép, mint harmincnyolc évvel ezelőtt. Kicsit beljebb vagyunk, amit a nemzeti, keresztény kormányzatnak is köszönhetünk, az elmúlt tizenöt év polgári, patrióta kétharmados kormányzásnak. Súlyos válság ma is van, de ez egyben európai és világválság. A magyarság népmozgalmi ereje, önhite, tartása, önismerete erősödött. Nem kell tartanunk most, a bennünket fenyegető gazdasági összeomlással. Felelős gazdaságpolitika van. A magyar etnikum példátlan széttagoaltsága csak enyhült, éppen az ellenzék által sokat kritizált Nemzeti Együttműködés Rendszerének, a NER-nek köszönhetően.

S ami a legfontosabb, a magyarságnak, az összmagyarságnak igenis van jövőképe. Nem fogadjuk el az európai, de a magyar realitásokat sem - mint ahogy Csurka mondaná -, mert az önfeladást jelent. Sajnos a Monori-dő liberális üzenetei kisértének. Kis János filozófus, a rendszerváltó ellenzék vezető alakja ismét életre kelt. Nem sokat változott, sőt rosszabb lett. A balliberálisok gyűlöletének fő apostola interjút adott a hvg.hu-nak, amelyben elmondta hazugságait: szerinte megpuccsolhatja a 2026-os választásokat Orbán Viktor és erre majd jöhet a tüntetéshullám, ami elűzi a „megunt, megutált önkényűrt”. Álmodik a nyomor, mondjuk a szellemi nyomor Kis Jánoséknál.

A monori szellemiségtől továbbra sem várhatunk többet.